

Fra den Dag af arbejdede de sammen. Det var altid lidt besværligt at faae begyndt, og det ene Blad blev revet itu efter det andet. Karl maatte gennemgaa en hel Læretid, og det forekom ham, at han umulig kunde have gennemgaaet den sammen med en Fremmed. Hvad der særlig kom ham tilgode, var hans Hustrus udmærkede Hukommelse. Han kunde først med Tiden vænne sig til at diktere; Ideerne overvældede ham og trængte for hurtigt ind paa ham, og Ordene jagede hinanden afsted; han fortalte, og hun lyttede, medens hun nu og da og i al Hemmelighed foretog nogle Notitser, for senere, naar han ikke var tilstede, at nedskrive det Hele. Det nødvendige Revisionsarbejde foretog han med mere Taalmod; det morede ham endog at polere og affile sin Stil i højere Grad, end han tidligere havde plejet det. Lidt efter lidt vænnede han sig til denne nye Maade at arbejde paa, og over selve Arbejdet kom der mere og mere Ro; hans Iiterhed tog af. Han var frelst; han havde strax havt en Følelse deraf og havde ikke taget fejl. Den dræbende Kjedsomhed, den nødtvungne Uvirksomhed var forbi; naar han tænkte paa Fortiden, kunde han komme til at gys; han havde været Vanviddet nær, mente han. I stille Timer overvejede han, hvad der nu skulde arbejdes paa, forberedte det følgende Kapitel og levede da i Samkvem med sine Personer. Den Tvang, han var undergoven, det at han maatte reflektere i lang Tid, før han producerede, bevirkede nu, at de Fejl, som hans overordenlige Arbejdsdygtighed saa let førte med sig, efterhaanden rettede sig. Hans Talent skiftede lidt efter lidt Karakter; det gik ganske vist meget langsomt, men det var uomtvisteligt, og han lagde selv Mærke dertil.

Naar han, tynget af Samvittighedsnag, bad sin Hustru om Tilgivelse for det Arbejde, han bebyrdede hende med, og naar han forundrede sig over at se denne Verdensdame gaa saa hel og holden op i Hjemmet, uden at hendes Livlighed syntes at lide derunder, svarede hun ham:

»Jeg er lykkelig, og jeg elsker Dig.«

Endelig udkom Karl du Boys' nye Bog. Den var bleven imødeset med en vis Spænding. Noget af Scenen sammen med den unge Lærer var kommet ud mellem Folk; der blev sagt og gjentaget, at Forfatteren var en svækket og ødelagt Mand. Det ensomme Liv, han førte, idet der kun kom nogle faa fortrolige Venner til ham, bekræftede denne Mening, og Flytningen fra den smukke Bolig samt det nye Hjem næsten fattige Udseende var heller ikke skikket til at bekæmpe den.

Ikke desto mindre blev det en afgjort Sejr. Kritikerne belyste klart den Forandring, hans Talent var undergaaet, fremsatte skønne Theorier om, hvilken Indflydelse Lidelsen har paa en Menneskesjæl, og beundrede Følelsens Dybde, Lidenskabens Styrke og den fine, skarpe Analyse.

Om Aftenen, naar Karl og Jeanne vare komne hyggeligt til Sæde i deres lille Stue, lod han alle disse Kritiker læse højt for sig; ved hver ny Lovtale vendte han sig om mod sin Hustru, som for at tilskrive hende Æren derfor; Bogen var jo ligesaa godt af hende som af ham. Hun lo og fralagde sig det; hun var kun Redskabet.

Den mørke Tungsindighed, der havde hvilet over Hjemmet, tabte sig mer og mer; det fik et livligere Præg, og der hørt stundom Latter og munter Tale derinde. De to Væsner, der havde været saa ulykkelige, huskede nu ofte paa, at de var unge og at hvad Ungdommen kræver, er Lethed, Frejdighed, Fryghed, ja af og til lidt Galskab.

Nu, da det gik fremad for dem, blev Hjemmet ogsaa tildels udstyret med den tidligere Luxus. Men Verdensdamen eksisterede ikke mere, Jeannes Lykke bestod først og sidst i at omgive sin blinde Mand med Hygge og Velvære. De fik adskillige Venner, men et udstrakt Bekjendtskab vilde have trættet Karl; han og hans Hustru vedblev at føre et indgetogent Liv; de var hinanden nok.

Jeanne havde altid fuldt op at bestille; hun havde ingen Tid tilovers og spildte ikke et Minut med at fortabe sig i selvopfundne og indbildte Sorger; hendes Forstand og Indsigt, der udvikledes mer og mer saavel ved hendes egne Arbejder som ved det, hun læste højt for sin Mand, satte ofte denne i Forbauselse ved den klart udtalte Mening, det sikre Indtryk, de sindrige og overraskende Bemærkninger.

Undertiden sagde han til hende:

»Hvad! er det muligt, at jeg i over sex Aar har levet sammen med Dig, uden at kjende Dig? Saa var da min Blindhed større, før Ulykken ramte mig!«

»Tys! den Tid er forbi! Du erobrede mit Hjerte en Fortvivlelsens Dag, og det er først fra det Øjeblik af, at jeg i Sandhed er bleven din Hustru, nyttig og tjenlig, kjærlighedsfuld og lykkelig ... aa, tro mig! saa lykkelig!«

Den elektriske Belysning i Savoy-Theatret i London.

Efter »Engineering« ved V. E.

Der vil sikkert ikke hengaa lang Tid, før den elektriske Belysning vil blive almindelig anvendt i alle større Theatre og i saadanne Rum, hvor store Menneskemasser jævnlig komme sammen, eftersom denne Belysningsmaade ikke blot tilfredsstiller alle de Fordringer, der maa stilles til en god Belysning, men ogsaa, naar Anlægget udføres paa rette Maade, er fri for alle de Farer, der ere knyttede til andre Belysningsystemer.

Oplysningen af et Theater udkræver imidlertid, at saa mange specielle, ejendommelige Betingelser skulle være opfyldte, at vistnok enhver Art af Belysning, der fyldstgjør disse, ogsaa vil vise sig anvendelig i saagodtsom alle andre Tilfælde. De væsentligste Betingelser, som maa være opfyldte ved en god Theaterbelysning, kunne siges at være følgende:

Da Tilskuerpladsen i Regelen mangler Vinduer og saaledes savner de sædvanlige Midler til at frembringe Ventilation og Luftcirkulation, er det først og fremmest af Vigtighed, at Belysningen ikke opvarmer Luften eller fordærver den ved Forbrændingsprodukterne. Begge disse Betingelser opfyldes kun af den elektriske Belysning.

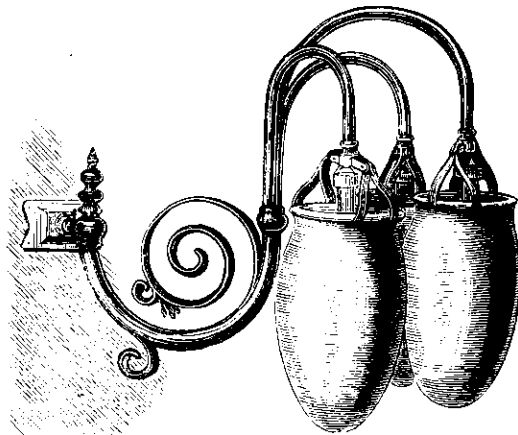
Fremdeles udkræves der et vel fordelt, glimrende og rent Lys, som man fuldstændig maa kunne beherske fra Scenen, saa at man til enhver Tid kan regulere det efter Omstændighederne. Dette lader sig vistnok særdeles let udføre ved Gasbelysning, men denne kan med Hensyn til Stadighed og Renhed aldeles ikke sammenlignes med Belysningen ved Hjælp af elektriske Glødelamper, saa at den elektriske Belysning ogsaa i denne Henseende staaer øverst. Den anden Opgave, stadig at kunne vaage over og regulere Belysningsgraden, er det ligeledes lykkedes med Held at kunne løse ved denne Belysningsmaade.

Om det Brandfarlige ved den nu brugelige Scenebelysning, navnlig af Koulisserne, ved aabne, kun ved Traadcyindre beskyttede Gasflammer, kan man kun gjøre sig en rigtig Forestilling, naar man selv har havt Lejlighed til at se disse talrige Flammer mellem Koulisserne, i umiddelbar Nærhed af saamange let antændelige Stoffer; den allerstørste Del af de talrige Theaterbrande maa tilskrives denne Aarsag. At Belysningen ved Hjælp af elektriske Glødelamper ogsaa i denne Henseende frembyder store Fordele, er iøjnefaldende.

Under den elektriske Udstilling i Paris ifjor blev der anstillet meget interessante Forsøg med elektrisk Belysning i den store Opera, ved hvilke dennes Hensigtsmæssighed til Belysning af Theatre blev tydelig godtgjort. Næsten samtidig med at disse Forsøg anstilledes, besluttede Ejeren af det nye Savoy-Theater i Londen, D'Oyley Carte, at belyse dette smukke lille Theater ved Hjælp af Swan's Glødelamper; Installationen blev udført af Firmaet Siemens Brothers & Co. ved dets Elektriker C. Köppler.

Der blev anbragt ikke mindre end 1158 af Swan's Lamper af nyeste Form, nemlig 114 Lamper paa Tilskuerpladsen, der ere samlede tre og tre paa elegante, trearmede Kandelabre, der springe frem fra Logerækkerne i de forskellige Etager. Hver af Lamperne er indesluttet i en mat Kuppel af Mælkeglas, hvorved der tilvejebringes et blidt og behageligt Lys. Fig. 1 giver en Fremstilling af denne, af Faraday & Son i London forfærdigede Kandelaber.

Fig. 1.

Til Belysning af de talrige Paaklædningsværelser, Gange og Trapper i Theatret anvendes 220 Lamper, medens de øvrige 824 Lamper tjene til Belysning af Scenen, idet de ere fordelte paa følgende Maade:

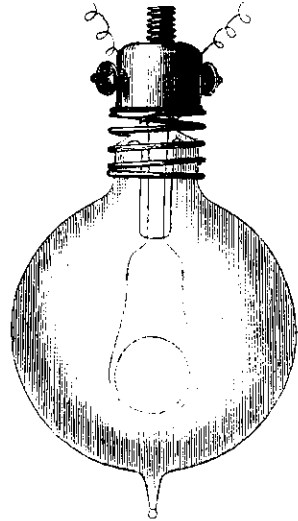
6 Rækker, hver paa 100 Lamper, over Scenen	=	600
1 — — — 60 — — —	=	60
4 — — — 14 — anbragte lodret	=	56
2 — — — 18 — — —	=	36
5 — — — 10 — forneden . . .	=	50
2 — — — 11 — — —	=	22

Ialt . . . 824

Foruden de ovenfor nævnte 220 Lamper i Theatrets Indre findes der desuden endnu 8 Blus i Maskinrummet, der ere indskudte i samme Strømkredse som nogle af Lamperne i Theatret og saaledes ved deres Lysstyrke tjene til at sætte Maskinisten i Kundskab om enhver Forandring, der finder Sted med Belysningen paa Scenen.

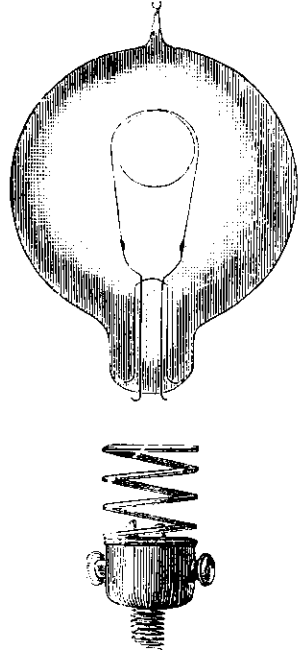
Den her anvendte Form for Swan's Lampe, der er fremstillet i Fig. 2 og 3, er simplere, pynteligere

Fig. 2.

og, hvad der især er vigtigt, billigere og hurtigere at slukke end den ældre, der tidligere benyttedes af »The Swan Electric Light Company«. Ved den nye Form har man aldeles udeladt de plumpe og uanselige tilstedende Dele paa den gamle; Lampen er udvendig helt af Glas, kun træde paa den underste Del af Halsen to ganske smaa Platinslynger ind i denne, hvor de støde til Enderne af Kultraaden i Lampen. De Dele, ved hvilke Lampen forbindes med Opstanderne, bestaa, som det sees i Fig. 3, ganske simpelt

Fig. 3.

af en lille, cylindrisk Knap af Ebonit, der ved Hjælp af en Skrue kan befæstes til Opstanderen eller skrues ind i et almindeligt Gasrør, hvor Gasbrændere skulle ombyttes med saadanne Lamper. Foroven i denne Knap er der anbragt to Platinkroge, der ere i ledende Forbindelse med to Klemeskruer; disse Kroge ere befæstede i en Afstand fra hinanden, der er lige-saa stor som Afstanden mellem de to tidligere omtalte Platinslynger, og de hages paa disse, idet Lampen anbringes paa sin Plads. Begge holdes i mekanisk og elektrisk Berøring med hinanden ved Hjælp af den Spiralfjer af Metal, der omfatter Halsen af Gasklokken.

Lamperne ere delte i sex Grupper, med parallelle Strømløb, fem af Grupperne indeholde hver 200 Lamper, medens den sjette kun indeholder 166. Strømmen til hver Gruppe tilvejebringes af en Siemens Vexelstrømsmaskine (Model W₁), hvis Elektromagneter paavirkes af en særlig dynamo-elektrisk Maskine (Siemens Model D₇). Disse ere tillige med